

НАУКОВА
ФІЛОЛОГІЧНА
ОРГАНІЗАЦІЯ
«ЛОГОС»

**Міжнародна
науково-практична конференція**

«СУЧАСНИЙ ВИМІР ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК»

20–21 липня 2018 р.

м. Львів

НАУКОВА ФІЛОЛОГІЧНА
ОРГАНІЗАЦІЯ «ЛОГОС»

Міжнародна
науково-практична конференція

«СУЧАСНИЙ ВИМІР ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК»

20–21 липня 2018 р.

м. Львів

УДК 80(063)
С 91

С 91 **Сучасний вимір філологічних наук:** Матеріали міжнародної науково-практичної конференції: м. Львів, 20–21 липня 2018 р. – Львів: ГО «Наукова філологічна організація «ЛОГОС», 2018. – 108 с.

Видається в авторській редакції. Редакційна колегія Наукової філологічної організації «ЛОГОС» не завжди поділяє погляди, думки, ідеї авторів та не несе відповідальності за зміст матеріалів, наданих авторами для публікації.

У виданні зібрані тези, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Сучасний вимір філологічних наук».

УДК 80(063)

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Кришталюк Г. А.
ВЕРБАЛЬНА ГІПЕРТЕКСТОВА РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ПОДІЙ
В СУЧАСНОМУ БРИТАНСЬКОМУ ГАЗЕТНОМУ ДИСКУРСІ..... 5

СЕКЦІЯ 2. ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ, ПОРІВНЯЛЬНЕ ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

Зазимко Л. І.
ІСТОРИЧНИЙ РОМАН ЯК ЖАНР: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ..... 9

Колісник О. В.
«НАУКОВА» І «ХУДОЖНЯ» БІОГРАФІЇ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ 14

Поліщук С. Е.
ЖАНРОВА СПЕЦИФІКА ІСТОРИЧНОЇ ПОВІСТІ
20–30-Х РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ..... 18

Рудь Г. В.
НОВІТНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ МЕМУАРНОЇ ПРОЗИ..... 22

СЕКЦІЯ 3. ЗАГАЛЬНЕ, ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНЕ, ТИПОЛОГІЧНЕ МОВОЗНАВСТВО

Мигалець О. І.
СЕМАНТИКА ДІЄСЛІВ З НАЙВИЩИМ СТУПЕНЕМ ПОЛІСЕМІЇ
НА ПОЗНАЧЕННЯ КОНФЛІКТНИХ ДІЙ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ..... 28

СЕКЦІЯ 4. ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ПЕРЕКЛАДУ

Король Д. В.
СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ТЕКСТІВ
БУДІВЕЛЬНИХ СТАНДАРТИВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ 34

Орлова Н. В.
ПИТАННЯ ВІДТВОРЕННЯ АНГЛОМОВНОГО ТЕРМІНОЛОГІЧНОГО
АПАРАТУ ДИСЦИПЛІНИ «МЕТОДИКА НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ» 38

Приймачок О. І.
ДЕРИВАЦІЙНА МОТИВОВАНІСТЬ СЛОВА
ТА ЇЇ ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ВАРІАНТИ..... 42

СЕКЦІЯ 5. МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Кондратюк І. Б.
КОМУНІКАТИВНА СИТУАЦІЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО ДИСБАЛАНСУ:
ДЕЯКІ ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ..... 47

СЕКЦІЯ 6. УКРАЇНСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА

Городиловська Г. П., Городиловська М. Т.
КОНТЕКСТУАЛЬНІ СИНОНІМИ В СИСТЕМІ
ХУДОЖНЬОГО ІДІОСТИЛЮ РОМАНА ІВАНІЧУКА..... 50

Романченко А. П. ЕСТЕТИЧНА СТРАТЕГІЯ ЕЛІТАРНОЇ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ.....	54
Самохіна С. А. РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ТЕМИ ГОЛОДОМОРУ В РОМАНІ У. САМЧУКА «МАРІЯ».....	58
Шостак О. О. ЕМІГРАЦІЙНИЙ ВИМІР ХУДОЖНІХ ПЕРЕКЛАДІВ ІВАНА ФРАНКА.....	61

СЕКЦІЯ 7. РОСІЙСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА

Педченко Е. В. «СЕРЕБРЯНЫЙ ВЕК»: ПРОБЛЕМА ВОСПРИЯТИЯ ПОНЯТИЯ.....	65
---	----

СЕКЦІЯ 8. РОМАНСЬКІ, ГЕРМАНСЬКІ ТА ІНШІ МОВИ І ЛІТЕРАТУРА

Билиця У. Я. ВЕРБАЛІЗАЦІЯ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИХ РИС ХАРАКТЕРУ ЛЮДИНИ, ЩО ВИЯВЛЯЮТЬСЯ У СТАВЛЕННІ ДО ПРАЦІ, ДО ВИКОНАННЯ ОБОВ'ЯЗКІВ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛОМОВНОЇ КОМПАРАТИВНОЇ ФРАЗЕОЛОГІЇ).....	69
Бондаренко О. М. СЕМАНТИЧНІ ГРУПИ АНГЛОМОВНОЇ ТЕРМІНОСИСТЕМИ УРБАНІСТИКИ.....	74
Гайденко Ю. О. МЕТАФОРА ЯК ОБРАЗНИЙ ЗАСІБ У РОМАНІ ШАРЛОТТИ БІНГХЕМ «THE WHITE MARRIAGE».....	76
Глушенко О. В. ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ АКУСТИЧНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ДИФТОНГІВ ТА ТРИФТОНГІВ У СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ МОВІ.....	79
Маркелова С. П. ІНТРОДУКЦІЙНА АВТОРСЬКА РЕМАРКА ЯК ВАЖЛИВИЙ ЖАНРОТВІРНИЙ ЧИННИК У П'ЄСАХ ТЕАТРУ АБСУРДУ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ С. БЕККЕТА ТА Г. ПІНТЕРА).....	82
Пілячик Н. Є., Пужак В. В. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ СТИЛІСТИЧНИХ ЗАСОБІВ У МУЗИЧНОМУ ДИСКУРСІ.....	88
Пілячик Н. Є., Воронич Т. Р. ЛЕКСИЧНО-СТИЛІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ РОМАНУ ДЖОАН РОУЛІНГ «ГАРРІ ПОТТЕР І В'ЯЗЕНЬ АЗКАБАНУ».....	93
Романюк З. І., Турецький В. О. З ДОСВІДУ ВИВЧЕННЯ «ДРУГОЇ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ» У НЕМОВНОМУ ВИШІ.....	98
Кравець О. Є., Сердійчук Л. П. УЗАГАЛЬНЕНА МОВНА ОСОБИСТІСТЬ ЛАУРЕАТА НОБЕЛІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ.....	100
Чорній А. Л. ТИПОЛОГІЯ КОМУНІКАТИВНИХ СТРАТЕГІЙ ПОСЕРЕДНИКА У ХУДОЖНЬОМУ КОНФЛІКТНОМУ ДИСКУРСІ.....	104

СЕКЦІЯ 1. ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Кришталюк Г. А.
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри англійської мови

Кам'янець-Подільський національний університет
імені Івана Огієнка
м. Кам'янець-Подільський, Хмельницька область, Україна

ВЕРБАЛЬНА ГІПЕРТЕКСТОВА РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ПОДІЙ В СУЧАСНОМУ БРИТАНСЬКОМУ ГАЗЕТНОМУ ДИСКУРСІ

Сучасний газетний дискурсивний простір відзначається новаторською гіпертекстовою організацією інформації [4, с. 40]. Гіпертекст структурує газетний дискурс та є дієвим інструментом конструювання і реконструювання дійсності учасниками спілкування [1, с. 279]. Гіпертекст визначаємо як систему зберігання текстів і образів, що дозволяє встановлювати зв'язки з іншими подібними текстами й образами [5, с. 151]. Газетний гіпертекст слугує для репрезентації подій, які відбуваються в реальному просторі та часі, є початковою точкою будь-якої газети, змінюють наші знання про реальність, вносять «свіжість» та новизну у нашу концептуалізацію світу [3, с. 52].

Невпинний розвиток технологій і пов'язана з цим технічна необхідність призвели до зміни формату газети з паперового на електронний, домінування останнього [2; 6] та відповідно до появи якісно нової репрезентації подій. Обидва формати газет репрезентують події вербально й невербально. Метою цієї розвідки є виявлення ролі гіпертексту у забезпеченні вербальної репрезентації подій в британських паперових газетах *The Daily Telegraph*, *The Daily Mail* та в електронних – *The Telegraph*, *The Mail Online*.

Вербальна гіпертекстова репрезентація подій полягає у використанні словесних засобів як-то назв газет, секцій, заголовків, підзаголовків і підписів, текстів для передачі інформації на перших сторінках англомовних електронних видань. Вербальна гіпертекстова репрезентація подій ґрунтується на ментальних операціях узагальнення-деталізація.

Порівняння назв паперових і електронних газет *The Daily Telegraph* – *The Telegraph*, *The Daily Mail* – *The Mail Online* свідчить про їхню різнопрямовану зміну. Назва електронного видання *The Telegraph* з'явилася шляхом усічення атрибутивного складника *Daily*, що призвело до усунення показника щоденного ритму видання газети і узагальненого, нейт-

Головна героїня роману Марія символізує трагічну постать матері України, яка теж втрачає своїх дітей у роки Голодомору. Весь Маріїн рід вимер. Нікого не залишилося з її роду. А хто ж відродить колишню, Маріїну Україну? Діти Максимів-відступників? Такими питаннями завершується роман. Трагічне завершення роману – наслідок глибокого переживання письменника за майбутнє України, бо він знає, що життя без майбутнього втрачає сенс. А щасливе майбутнє можливе лише тоді, коли ми добре засвоїмо уроки минулого. «Найстрашніша смерть – це смерть від голоду» [2, с. 84]. Ці слова належать Марії, жінці, на очах якої заможне село часів її дитинства вимирало від голоду.

Лаконічно описує автор посівну, яку проводили за вказівкою зверху, передчасний збір врожаю і злочинну діяльність «залізної червоної мітли»: «Для збору бур'янів кинута цілий народ, військо, пресу, письменників і вчених. Над зігнутим голодним людом при праці вдень і вночі стоять озброєні вартові. З кістлявих мужицьких рук, з занедбаної землі виривається зі скреготом зубів кусень хліба. Все життя велике й барвисте під знаком хліба. Молотили, сіяли, сортували. Зерно забрали, а послід поділили між працюючими» [2, с. 115].

За мішок гнилого зерна арештовують Маріїного зятя. А її донька Надія, мучиться з виснаженою від голоду маленькою донькою Христинкою. Марія стоїть над дитиною і думає: «Вмреш, дитинко. На широкому світі немає вже для тебе трошечки хліба... Зовсім трошечки хліба...» [2, с. 121].

Вражаючим є епізод, у якому описується, як Корній – чоловік Марії – пішов до лісу шукати якоїсь здобичі. Знайшовши мертвого зайця, вирішив трохи з'їсти м'яса, щоб набратись сили. Потім йому стало зле: «Розважав Корній, а тим часом дивиться на викинене назад м'ясо. Шкода. Зігнувся і поволі з'їв знов. Може, по-друге такого не станеться. Може, якраз Бог дасть, що не станеться...» [2, с. 125]. Перечитуючи ці рядки, можна тільки уявити, що може робити голод із людьми.

Втративши всіх своїх рідних, велику і гарну сім'ю, Марія й сама гине від голоду. «Довго, довго виривалася з життя Марія. Перетинається окремо кожний нерв. Мідяне холодне сяйво місяця облило холодом роздуті з розчепіреними пальцями ноги... З напруженням рветься останній нерв. Гасне поволі місяць, зникають одна за другою з голови думи, зливаються у чорну пляму, без початку і кінця...» [2, с. 130].

Голодомор у розумінні письменника – це закономірне звірство сталінської влади. Він є також і розплатою за людські гріхи: нехтування Марією шлюбним обов'язком, зроблений нею аборт, підпалення Гнатом Ко-

рнієвого хазяйства, а найголовніше – фатальну прихильність Максима до більшовицького ладу. Написаний «по гарячих слідах», роман не містить чітких рецептів виходу з кризи. Але У. Самчук покладається на силу самого життя, яке не дозволить людям втратити Божу подобу.

Підсумовуючи, варто зауважити, що У. Самчук, відтворюючи шокуючі та страшні події, перш за все прагне викликати обурення та протест проти насилля над українським народом, його моральним пригніченням та фізичним знищенням. Цей твір має нагадувати нащадкам про чорні роки в українській історії, які ніколи в майбутньому не повинні повторитися.

Список використаних джерел:

1. Порошина І. Тема голодомору у творчості українських письменників. Режим доступу: <http://prosvita-ks.co.ua/kniga-pamyati-golodomor-1932-33-u-chaplinskomu-rayoni/iporoshina-tema-golodomoru-u-tvorchosti>.
2. Самчук У. Марія: повість. К.: Школа, 2007. 320 с.

Шостак О. О.

аспірант кафедри української літератури

Рівненський державний гуманітарний університет

м. Рівне, Україна

ЕМІГРАЦІЙНИЙ ВИМІР ХУДОЖНІХ ПЕРЕКЛАДІВ ІВАНА ФРАНКА

У творчості І. Франка представлена низка текстів, присвячена проблемі першої хвилі еміграції з Галичини наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. Зокрема, до них зараховуємо ранні поезії («Від'їзд гуцула» (1875), «Якось-то буде» (1880), «Рідне село» (1880), «Журавлі» (1883)), поему «Швінделеса Пархенбліта вандрівка з села Дерихлопи до Америки і назад» (1884), повість «Для домашнього огнища» (1892), поетичний цикл «До Бразилії» (1896–1898) та ін. Вказані твори, яким притаманна смислова цілісність і єдність художнього коду, розглядаємо як «еміграційний» текст І. Франка. Цікаво, що й серед художніх перекладів письменника можна відшукати тексти на еміграційну тематику, які на рівні мотивної парадигми і поезики корелюють із авторським корпусом творів про еміграцію.

Так, у Франковому перекладі першої пісні «Одіссеї» Гомера (1873–1874) привертає увагу образ головного героя-мандрівника, який

страждає від розлуки з батьківщиною: «Але цілими днями / В тузі сидить нещасний і бажає / Хоч дим уздріти з свого рідного краю, – / Бажає смерті» [1, т. 8, с. 187]. Пригадуємо, що в «Одіссеї» топос дороги пов'язаний із різними випробуваннями. Тому й не випадково одна з публіцистичних статей І. Франка, у якій описано поневір'яння переселенців, має назву «Знову одіссея галицьких емігрантів» (1895). Особливості трагічної емігрантської подорожі письменник белетризував у циклі «До Бразилії»: «[...] як отих людей / Держать, і лають, і в реєстри пишуть», «Як їх жандарми штовхають від кас», «У Відні нас три дні держали в цюпі», «І видурили від Баланди й Хмиза / По десять ринських за якісь авіза», «В Генуї ми сім неділь шифу ждали, / За містом в норах, як цигани, спали», «[...] Докучив голод нам / І горячок понабирались там», «На морі вмерло дев'ять душ народу; / Їх замість погребу метали в воду», «Серед лісів тут живемо в бараці / І маємо страшенно много праці» [1, т. 2, с. 266, 268–270].

Ще до появи циклу «До Бразилії» І. Франко зацікавився творчістю поета-вигнанця Овідія У 1894 р. він переклав його поезії «Прощання» (зі «Скорботних елегій») та «Невірному другові» (з «Послань з Понту»). Інші переклади розміщені в розвідці «Публій Овідій Назон у Томіді» (1915). Наприклад, в елегії «Прощання» змальовано від'їзд ліричного героя на чужину: «Де тільки глянуть було, роздавались ридання і стогін, / Бачилось, в домі раз в раз плач похоронний стоїть» [1, т. 9, с. 405]. Таким чином, уже в античній літературі сформувалась трагічна модель кшталтування еміграції як подорожі в потойбічний світ з акцентуацією мотиву смерті.

Еміграційний потенціал оприявнений і у Франковому перекладі «Божественної комедії» (1877–1883, 1913) Данте Аліг'єрі. Наприклад, змалювання страждань емігрантів у циклі «До Бразилії» нагадує опис пекельних мук грішників у поемі Данте: «Руські ридання й стогнання лунали / Там, де Понтеби біліються скали» [1, т. 2, с. 267] – «Почуєш там розпучливі крики, / Побачиш душі давнії, зболілі»; «Які зітхання, плач, різкі стогнання / Ревли тут під беззор'яним тим небом» [1, т. 12, с. 123, 127]. Звукові образи плачу, ридання, крику в циклі «До Бразилії» відтворюють психологію переселенців-галичан і настроєво обрамлюють поезії.

У перекладі «Божественної комедії» І. Франко репрезентує порівняння душ померлих із журавлями, що водночас відповідає українському національному колориту: «Як журавлі з своїм жалібним співом, / Протягнені в вітрах ключем предовгим, / Так тіні, биті вихром тим холодним, / Летіли й лебеділи з тої муки» [1, т. 12, с. 135]. Цей образ нагадує емігрантів, які покидають батьківщину, і має фольклорне походження. До речі, в по-

езії І. Франка «Журавлі» з циклу «Осінні думи» (1883) в образі журавлів також змальовано переселенців, які через «бідність, сльози вічні», «труд безсонний в болі і натузі» прямують у «кращий край» [1, т. 1, с. 38]. У творі відзначено й соціально-економічне підґрунтя проблеми: «Перекажіть про те, що вас прогнало / З нещасного, хоч рідного вам, краю, / Щоб всяке щире серце й там ридало!» [1, т. 1, с. 38].

Варто зауважити, що в «Божественній комедії» розповідається про перевіз душ «по чорних хвилях» Стіксу [1, т. 12, с. 129]. Шлях галицьких емігрантів через море також став символічною дорогою до нового пекла. Особливе смислове навантаження у вказаному контексті в циклі «До Бразилії» надано образу корабельних похоронів, притаманного як фольклорним емігрантським пісням, так і творам української літератури про першу хвилю еміграції: «Най Бог боронить від такої тьми, / Як матері ридали за дітьми. // Коли їх риби довгі, мов ті балки, / Зубаті, чорні, рвали на кавалки» [1, т. 2, с. 270]. У такий спосіб І. Франко моделює власний образ пекла, спроектований на сучасну дійсність, акцентуючи увагу на стражданнях селян у Галичині, а згодом і в Бразилії.

«Божественній комедії» Данте й «еміграційному» тексту І. Франка притаманний і спільний топос раю. Так, у «Чистилищі» змальовані картини земного раю (вершина гори покаяння). У перекладі І. Франко відтворює його як «розкішний гай», у якому ростуть «[...] цвіти, трави й корчі, / Що ся земля сама від себе родить» [1, т. 12, с. 210]. Образу чужини з циклу «До Бразилії» теж характерні риси утопічного райського краєвиду: «Се край багатий, оком не зуймеш, / Ніхто ще там ланцем не міряв меж. // Плідних земель безмірні там простори, / Буйні пасовиська, лісисті гори. // У горах повно звірів, диких кіз; / Один там буйвол тягне з сіном віз. // В лісах малпи – от звір несамовитий! / Що бачить, сам хапається робити» [1, т. 2, с. 264]. Проте біблійні афоризми «Едем», «сади Едему» символізують і недосяжну, нездійсненну мрію. У циклі «До Бразилії» «хлопський рай» відчитується саме як марна «мрія дитинна», що принесла галичанам страждання на чужині.

Цікаво, що звучання «еміграційного» циклу «До Бразилії» узгоджене з образною системою, побудованою на біблійній антитезі раю / пекла, яка відсилає до «Божественної комедії» Данте. І. Франко переклав цей твір п'ятистопним ямбом, яким традиційно в германському та слов'янському віршуванні замінювали одинадцятискладник італійських терцин. А в поезіях циклу, центральні антитетичні образи якого – рай і пекло, теж переважають ямбічні розміри, які відтак маркують і біблійну символіку.

В «еміграційному» тексті І. Франка вирізняється незавершена поема «Швінделеса Пархенбліта вандрівка з села Дерихлопи до Америки і назад» (1884) про вимушений виїзд із Галичини єврея-шахрая через неможливість продовжувати далі займатись шинкарським промислом. Єврейський «еміграційний» текст репрезентований і в перекладах. Зокрема, у 1914 р. І. Франко здійснив переклад циклу поезій письменника-єврея В. Еренкранца-Збараського (1823–1883), який народився на Тернопільщині та все життя провів у мандрах (Румунія, Молдова, Південна Росія, Туреччина) [2, т. 52, с. 962]. Серед цих текстів – і твір на еміграційну тематику «Мандрівник»: «В чужині ні до чого всі твої штуки; / Там треба лиш знати, як гріш добувати, – / А ти там – бездомний, родина далеко, / А щастя та долі ніяк не зискати. // І рад би ти зараз назад полетіти, / Же не тебе туга в свою вітчину; / Здається, як міг би туди ти наспіти, / То ти цілував би землю рідну» [2, т. 52, с. 635].

Отже, у процесі формування «еміграційного» тексту І. Франка помітну роль відігравав контекст світової літератури, зокрема творів, ґрунтованих на хронотопі подорожі, які письменник майстерно опрацював у художніх перекладах.

Список використаних джерел:

1. Франко І. Зібрання творів. У 50 т. / І. Франко / АН УРСР. Ін-т л-ри ім. Т.Г. Шевченка / Редкол.: Є. Кирилюк [голова] та ін. – Київ: Наукова думка, 1976–1986.
2. Франко І.. Додаткові томи до Зібрання творів у п'ятдесяти томах / І. Франко / Редкол.: М. Жулинський (голова) та ін. – Київ: Наукова думка, 2008.

СЕКЦІЯ 7. РОСІЙСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА

Педченко Е. В.

*старший преподаватель кафедры
славянской филологии и перевода*

Мариупольский государственный университет
г. Мариуполь, Донецкая область, Украина

«СЕРЕБРЯНЫЙ ВЕК»: ПРОБЛЕМА ВОСПРИЯТИЯ ПОНЯТИЯ

В современном литературоведении период рубежа XIX – XX веков принято называть «Серебряный век». Следует заметить, что до появления книги Омри Ронена «Серебряный век как умысел и вымысел» [1] это определение ни у кого особо не вызывало сомнений. Оно складывалось на протяжении XX века несколько меняющийся период и означаемое поле культуры. Применительно к рубежу XIX – XX веков это определение появилось в литературной критике русской эмиграции, а с начала 1990-х гг. оно стало широко использоваться и на родине в заглавиях поэтических антологий и хрестоматий, а также в обзорных статьях о культурной жизни этого периода. Как отмечает И. Сухих: «В таком расширенном понимании серебряный век включает и русскую религиозную философию (Н. А. Бердяев, С. Н. Булгаков, Лев Шестов), и модернистские течения в живописи (объединения «Бубновый валет» и «Ослиный хвост»), и музыку (А. Н. Скрябин, С. В. Рахманинов), и театральные искания (постановки В. Э. Мейерхольда, оформительскую деятельность Л. С. Бакста и А. Н. Бенуа)» [2, с. 8].

Проблеме использования художественного определения данного периода посвящена статья Н. А. Богомолова «Серебряный век: Опыт рационализации понятия» (2007). Основываясь прежде всего на выводах О. Ронена, он говорит, что теперь «безотчетное и тем более терминологическое употребление словосочетания «серебряный век» стало для нас почти невозможным» [3, с. 7]. Это заявление определило необходимость уточнения значения данного понятия.

Действительно, Серебряный век стал не только спорным явлением в русской литературе, но и спорным определением. До сих пор предметом дискуссий остается вопрос об авторстве и времени появления этого названия, об объеме его содержания и сфере распространения и т. п. Но

МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«СУЧАСНИЙ ВИМІР ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК»

20–21 липня 2018 р.

м. Львів

Видавник – «Наукова філологічна організація «ЛОГОС»

Адреса кореспонденції: 79000, м. Львів, а/с 6153

Електронна пошта: events@logos.lviv.ua

www.logos.lviv.ua, Т: +38 050 824 76 91

Підписано до друку 24.07.2018 р. Здано до друку 25.07.2018 р.

Формат 60x84/16. Папір офсетний. Цифровий друк. Ум.-друк. арк. 6,28.

Тираж 100 прим. Зам. № 2507-18.